

No més drets sense deure.
 No més deure sense dret.
 Els drets individuals són imprescriptibles. Legisla-
 cions i inobservances. •
 Legislar la llibertat bala prestat de garantia, és cometre atentat contra ella. •
 La llibertat propia alaba allí homi comença la lliber-
 tat aliena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. •
 La caritat, qu'ensenteix al qui la fa humiliant al qui la reb, es d'esser substituïda per la solidaritat, qu'agermana y civilitza així que la practica. •
 Mentre el món no es compo-
 ngui de sensillures, alguns d'intel·ligents, no pod haverà pau entre la rassa humana.

LA TRAMONTANA
 defensa els principis lli-
 bertats més avançats, sense
 excepcions de cap mena. •
 La Tramontana és un diari
 molt interessant per haver
 tractat de la llibertat el
 respecte a totes las idees y la
 forma de deure y política. •
 La Tramontana en política
 sempre s'ha oposada als
 drets contra el més avan-
 çat, y s'ha oposat al
 dret gran q'altre no al
 que tramontana el més
 de deure y política, s'ha
 oposat al capitalisme. •
 La Tramontana no s'ha
 oposat a cap part, s'ha
 oposat a totes las idees de la
 llibertat y a totes las idees
 de política y política.

PERIÒDIC POLITIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei

La Tramontana és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Espanya, y península trimesstre.—Estranger, 3
Las subscripcions es pagan per anticipat

ADMINISTRACIO Carrer de Penant, n.º 11, BARCELONA

Per pagar valmes llibertats des de Genèra, l'edició de la llibertat y salut de 15 centims. No s'accepten llibres especials de política

PREUS DE VENTA

Número 401, 10 centims.—Exemplar, 1 pla
Dret de subscripcions y de llibres

ACTUALITATS

Escena més culminant d'una comedia important que tot hom seure ha pogut

L'argument més interessant en el popular de la comedia

EL MEETING DE DIUMENGE

Solemíssima i de transcendental importància va resultar la reunió de lliurepensadors celebrada el passat diumenge al Circo Equestre, provant una vegada més que el poble de Barcelona professa avansadíssimes idees en religió i a faltar amb tant d'aplausos com fermesa i cordura la defensa del lliurepensament.

A l'hora designada per començar el meeting, dos quarts de deu, ja difícilment podia penetrar en aquell grandios local. Al donar-se per oberta la sessió, poc abans de las deu, ja no hi cabia un ànima — ni un cos, millor dit. Mentres va durar la reunió van ser moltas mils. las personas que van tenir-se d'entornar per falta de llog.

Va obrir la sessió el ciutadà Llostau, que presidia, exposant en breus i oportunes paraules l'objecte de la reunió i la necessitat de fondar una Associació que ens amparés a tots els liberals en la manifestació de las nostras idees, ja que la traicció i el clericalisme tant s'havien empenyat en perseguir-los.

A continuació van llegir-se unes i donarse compte d'altres, d'una infinitat d'adhesions individuals i col·lectives de distintos punts de Catalunya i de fora d'ella, passant després d'això a fer us de la paraula el ciutadà C. Llárran, enaltint el lliurepensament i dèhent que ja era hora de pensar en fer servir las mans per alguna cosa més que per aplaudir a fi de lluitar a l'Espanya i lluirar-nos nosaltres tots dels hipòcritas religiosos mes o menos treballadors dels reaccionaris de tota mena i del clericalisme.

Seguidament la reputada escriptora espiritista Amalia Domingó y Soler va llegir un molt ben escrit discurs dirigit a las donas, atiant-les a apartarse de las iglesias i del catolicisme per abraçar el lliurepensament, ja que aixis podran fer dels seus fills homes il·lustrats i ciutadans dignes i útils a la patria i a l'humanitat, definitiu a Deu no per tal o qual teoria religiosa, sino per Amor y Saber, o siga per saber totom respectar i estimar al proxim i voler possehir la ciencia en una soluda instrucció basada en veritats demostradas y demostrables.

Y el president va concedir la paraula al director d'aquet periòdic L. Lluas, lo qui a l'aixecarse per anar a fer us va ser objecte d'una ruidosa manifestació d'aplausos per part de tot aquell mar de caps humans qu'omplian el grandios local.

Acavats els aplausos, va començar l'orador. — Accepto tant sols aquets aplausos a la precisa condició de que no es considerin dirigits a la nueva personalidad, sino a las idees lliurepensadoras que jo professo, perquè a un home no kel té d'aplaudir, perquè si avuy es ho, demà pod ser dolent, mentres que las bonas idees sempre són bonas y ellas no enganyan mai a ningú.

An aquí havia arribat el qui protestava, quan va sentir que pel darrera, abont hi havia el delegat de l'autoritat, el cridavan repetidament. Va girarse, y va tirar-se amb el citat delegat, que li deya:

— En castellano? En castellano!
— ¿Cómo en castellano? — va replisar en Lluas.

— Pues, que hable V. en castellano, va insistir el representant del Governador.

— Ah, no! A mi me va mejor hablar en catalán.

— Pues le digo que hable V. castellano.
— Eso me lo suplica V. o me lo manda?
— Se lo mando.

— Pues no puede ser.
Y dirigitse al públic, va dirli, en castellá y tot, perquè no digués l'autoritat que desobediencia el mandatu.

— ¡Ciudadanos! el delegado de la autoridad me manda que hable castellano, y como siendo yo catalán y estando en Cataluña creo que nadie tiene derecho a privarme de hablar en mi lengua, no me conformo y me retiro.

I esvalot i la protesta que va aixecarse al sentir aixis el públic, és d'aquells que no poden deseser-se.

Els uns aplaudian furiosament aprovant aixis la conducta del qui no volia doblegar-se a exigencias que creya, adems d'ilegals, injustas, els altres cridavan ¡fuera! a variás cosas y personas que no és del cas anomenar, no fal-

tant tampoc qui, aixecant els punys, proferia paraules que no estamem al paper per no resultar el burro dels cops com fa tant de temps que venim sempre sent en materia de persecucions, però qu'estem segurs de que no s'escaparan tampoc a la penetració dels nostros lectors al ferse carreg de la situació d'aquell nombros públic al qui s'havia llistimat en una de las libras mes sensibles del seu cor.

La tempestat va durar prop d'un quart d'hora. Gracias als immensos estoros de l'amig Llostau, que presidia, i a que l'autoritat no va cometre l'imprudència d'aixecar la sessió, tal vegada reconeixent ja que massa havia fet per donar llog al conflicte, va tornar-se a encarrilar la reunió a l'invocarsela l'espirit de tolerancia que té de distingir als lliurepensadors dels clericals y al fer el president Sr. Llostau la solemne promesa de que vacudiria abont convingues per obtenir una satisfacció el poble catalá de que no se li deixés fer us del seu idioma en publicas reunions.

Continuant el meeting amb un ordre y una educació que ja envejarían pels seus tots els partits reaccionaris y la gent de levita, sa fer us de la paraula el ciutadà Odón de Buen, fent historia del lliurepensament d'Espanya, de l'expulsió dels jesuïtas, de las persecucions dels liberals, posant de relleu el valor de las idees lliurepensadoras, atacant el modo d'ensenyar de las nostras universitats servintse com a exemple de llibres del siglo passat, materia en la qual no es pod negar la competencia a l'orador per ser ell — catòdic d'Historia Natural de l'Universitat de Barcelona, y, en fi, que l'amig Odón am tot y estar baix la pressió de lo qu'alli havia passat y parlar a un públic que estava, no ja calent, sino que bullia y necessitava mes agua treta qu'excitants peria que d'alli no en pogues sortir un dalhabat, dels qu'haurían donat gust als nostros enemics, va fer un magnific discurs, que va ser escoltat am gust y repetidament aplaudit per un auditori qui en aquells moments semblava, com poc abans li havia dit en Llárran, «mes disposat a fer servir las mans per altra cosa que per aplaudir».

Tornant a sortir a la superficie, a acabar el Sr. de Buen, algun bull del fog qui hi havia als cors, y cridant alguns concurrents ¡que parli en Lluas! va suplicarse an aquet que digués quatre paraules, a lo que va accedir, dèhent en castellá, per suposat.

— Compañeros: al ser requerido para hablar en castellano.

Aquí nous erats del públic dèhent: En catalá? En catalá!

— Yo que contesté en Lluas, fente sentir: — Contiene que se diga cuatro palabras, y si gritas no se las puede decir, porque me retirare, y contiene que se las diga.

Y sa ferse altre cop silenci desseguida, continuant el perorador.

— Digo que al ser requerido para hablar en castellano, he preguntado al delegado de la autoridad si me lo suplicaba o me lo mandaba, y habiéndome contestado que ME LO MANDABA, le he respondido que NO QUERIA HACERLO, porque entendiendo que los catalanes tenemos derecho a hablar en catalán estando en Cataluña... (ruidosa interrupción de aprobaciones)... tal vez habria accedido a hablar en castellano si me lo hubieran suplicado; pero mandándose lo que yo creo que no se me puede mandar.

Aquí el delegat de l'autoritat interrompia a l'orador dèhent:

— No discuta V. ni resolución.
— No, señor, no la discuto, aunque pudiera discutirla.

— Que no la discuta.
— No, señor; porque no lo necesito.

El públic, qu'encare que no sentia aquet dialóg, deuria suposar qu'el delegat cobibia al qui parlava, tornava a esvalotar-se, per evitar lo qual en Lluas continuá rapidament.

— Digo que mandándose lo que yo creo que no se me puede mandar, NO LO QUIERO HACER, y me acopo al derecho que tengo de callar, que nadie me puede impedir, y calló, no se si en catalán o en castellano, como preficé.

Aquí no va ser possible seguir més. El públic va esclatar en tan ruidos y prolongat aplauso y protestas d'asentimiento, qu'el terratremol va ser llarg y furador, va donar ja per finida la seva misio en aquell meeting.

Passat un altre bon rato d'esbarjo, a l'aixecarse el president ciutadà Llostau per resumir

els discursos y donar per finida la reunió, va tornar-se a fer silenci desseguida.

L'amig Llostau va estar contudent y oportu en son discurs de clausura. Aludint indirectament al conflicte qu'havia passat a fi de no enconar mes els ánimos, però fent constar una vegada mes qu'es feria lo que convingues per obrindre justicia, va passar a resumir, demanant l'unió de tots els lliurepensadors a l'entorn de l'Associació quin fonsament alli es celebrava; va afirmar la necessitat de ser tolerants en tots els actes de la nostra vida, y va recabar de tots els reunits l'afirmació de treballar sens treva ni descans per aconseguir novas lleys que secularisn els cementiris, qu'estableixin del tot el matrimoni civil, que fassin lasa l'envejecimiento, que separen l'iglesia de l'Estat, y, en fi, qu'estableixin tantas quantas reformas siguin necesarias per a deixar ben garantida la dignitat humana.

Aixis va acabar, prop las dotze del mitj dia, el meeting del diumenge en que va començar a manifestarse la nova Associació general de lliurepensadors de Catalunya.

Al dissoldre la reunió, donavan gust de sentir els comentaris qu'el públic feya sobre l'incident de no poguerse parlar catalá en un local de la plassa de Catalunya de Barcelona.

— Per parlar catalá are tindrem d'anar a Rússia, — deyan uns.

— O a la Xina, però qu'ens entenguin millor qu'els empleats qu'ens envían de Madrid, — responían altres.

Un nombros grupo e infinitat d'individuos sueltos van acostarse a felicitar al director d'aquet periòdic per la seva enterea en plantear el conflicte, y alguns van consultarli l'idea de fer desseguida una manifestació.

— Eillets, — va respondre el Dimoni Gros, — jo no mano a ningú, y menos ting de disposar en cosas que sobre els meus actes se farían. Aixó vovaltros meteixos, que lo qu'es per mi ja ho sabeu: encare que la poca dias que hi sortit de la preso, y que tot lo qu'aquí resultes un sic fort a mi se m'atribuiria, em te tot sense cuidayo, y esteg disposat a tornar a la torre si coure, pro jo no puc may contribuir a l'organización d'una manifestación quin principal objecte es aplaudir un dels meus actes publicos.

A tot aixó el públic anava desfilant pasadament, y el director de LA TRAMONTANA va sortir per la porta del darrera, per ser la que tenia mes aprop, seguit per nombros grupo, que va engrosirse al donar la volta y passar per devant del sortidor de la plassa de Catalunya. Junt amb els que l'acompanyavan ja n'hi havia de puds, aixis policia secreta d'aquella que tot hom conevé! Però, res: las mostrás de cordura que van donarse y dintre van també continuarse a fóra, poguentse assegurar que gracias a la moltissima educació del poble lliurepensador barceloni no va ser diumenge un dia de dol per la nostra ciutat.

Sapiguem ser valents y enérgics el dia que convingut tant com varem ser prudents y tolerants al ser provocats quan no ens convenia acceptar la provocació, y el pervindre sera nostro.

Y no cal dir més per avuy, esperant que demá sera un altre dia.

EL LLIBRE PENSAMENT

Entre totas las libertats, la de pensar es importantíssima y misericordosa de ser conserada per l'individu y protegida per la colectivitat, del meteix modo qu'estimula la propia dignitat y la societat procura la defensa de la vida contra las agresions del criminal, perquè el pensament es el producte més noble del nostro organisme, lo que'n es emancipació de l'anomalitat pera elevarnos a la contemplació de l'univers, al descobriment de las lleys eternas que la regixen, y al conscient examen d'aquet jo que, perquè penso, es capás de sentir y vulguer, constituint aquesa esfera d'acció immensa que comprén l'humanitat tota desde l'home primitiu que surt de l'ignorancia paradisiaca pera arribar al sublim ideal, nord del progres, terme del perfeccionament relatiu elaborat durant el curs dels sigles y punt de repós desde el qual las benahuradas generacions futuras se lliensaran a conquistas qual concepció es impossible avuy, no solament a la nostra inteli-

moscas, y no van embolicar-se. Val més ferho aixís que de cert altre modo apartant-se de la veritat de manera tan llastimosa, a pesar de que a La Renaixensa, periòdic catalanista y escrit en català, li està molt bunyol no parlar a lo menys del conflicte provocat pels Quilones de no violèns deixant fer us de la paraula de les nostres relíquies i de les sinetes, provant així que no mes són catalanistas y amics de Catalunya quan an ells els interessa y res més.

Deis altres diaris, La Publicidad, La Vanguardia, La Opinión y El Diario Mercantil van dirne lo més poc possible, fins a l'extrem de què el dretter d'aquets va concretar a dir per tota revista: «No hubo incidente alguno digno de mención, terminándose el acto (esgartint-se) a las cuatro y media. La concurrencia regular.» Si això no és fer el toito, que vingui en Manzano y ho digui.

Deis pocs qu'ens restan, El Diari va ferho regularment be, y encare qu alguna cosa podria dir-hi, al veure els mamarratjos dels demés, resulta la seva narració brillantíssima y pobre tot, bastant embotellada a la veritat, censurant degudament l'Atropell del delegat del Governador al prohibir parlar en català. Es l'unic que s'ha portat decentment: aquesta és la paraula, pesi a qui vulgui.

Ara ens falten els dos curcudats, ó millor dit, el Carl Correus Catà y l'Integrada y Julia Dugué. Aquets no han donat poca importància al meeting, no l'han conegut qu els cohia la llaça de la creueta de box amb actes com el de diumenge y han llenat per aquella boca, demanint de disbarats. No tenint espay ni temps per ocuparnos en aquet número, ho farem en el pròxim, perquè val la pena, y asseguro als meus lectors que riurèm.

Al cap d'avall és més digne que s'ens declarin enemics rabiosos no no pas las mitjas tintas d'hipocresia dels demés, molts dels quals tenen encare la poca pena de dirse lliberals, republicans, y no sabem si lliberals y tot. Atri allà lluny aquet pudrimenter d'hipocresia que tot ho infecta!

Per aquesta hostonadura de mostra pod jutjar el lector imparcial lo que val lo qu'es y lo qu'es mereix l'incolore, insípida, insustancial y bon tros hipocrita premsa diària de Barcelona.

En el meeting del diumenge, tenint en compte la cabuda del Circo Equestre, qu es dona en 1.000 personas, y haventse vist sempre plens de gent dreta passillos, corredors, portas d'entrada y sortida, y tot espay ahont podia cabre una persona, pod assegurar qu estavan allí reunidas de quatre a cinc mil personas.

Y si an això afegim qu a las deu ja tenia d'entornarse gent a carrera feta perquè no era possible entrar al local, durant més d'una hora y mitja aquet anar y venir, be pod assegurar-se sense temor de pecar d'exagerats, sino, ans al contrari, am todas las probabilitats de quedar-se curts, que las personas que van acudir a la reunió pera sentir la paraula d'aquells dimonis, van ser a lo menos de deu a dotze mil.

Y vagin dient els diaris insípids que hi havia regular concurrencia. Ja es darian alguns d'ells per satisfer de tindre una regular subscripció si flogessin reunir no mes qu una decima part de la gent qu allí hi havia, abodats a las sevas indignitats tarambadas!

El pròxim dilluns, aniversari de la batalla de Sedan que va fer caure l'imperi de Napoleón III y va preparar la fundació de l'imperi germanic, tracta de celebrarse am grans festes en tota l'Alemanya.

Mes els socialistas alemanys, com a bons proclamadors de la fraternitat dels pobles, protestan d'aquestes festes de la guerra perquè sempre constituïen una amencansa contra la pau y remouen y excitin els odios existents entre francesos y alemanys.

Un aplauso als socialistas d'Alemanya que aixís saben oposarse a las patrioterías dels tirans de la seva patria.

A València, y a Madrid, y a Sevilla, y a Saragossa, y a Barcelona, y no se si a las Pamipas y a la Nina y al polo Sur, diuen que s'han pres grans precaucions aquets derters dias, vigilant que l'axeccament de la partida de Chocar no tingues ramificacions y sucursals del seu gènere avertit en tots aquets punts... y els que ho s'amentan.

Però gracias a Déu y al govern d'en Cánovas y a l'activitat de tots els monarquis que tranquilament estuejan are com are deixant els maís de cap per qu no tingui medi de treure's de demunt, tota la gerrandiosa conspiració chobarista ha abortat sens haver tingut l'empenyament... de prepararla els republicans.

Un aplauso, doncs, per lo bé que s'ha representat la comedia aquets dias en el teatre conservador.

En Romero Robledo ha publicat una circular sobre el nomenclament de jutges municipals, qu ha remogut una plua a mes de quatre interessats... y a molts que la cosa els interessa tant com a mi.

Mortuadament... pel govern, en Romero farà tan de cas d'aquets ciams com jo de las excomunions del dia.

Mentres no pugim denunciarlo com a mi, y processarlo idem, idem, y ligarlo part d'un quartet per sis tals diaris, etc., etc., tant té que risquin com que rasquin.

Igual els qu a mi m'excomunican qu els qu an ell el censuran.

Havem rebut la següent carta d'un tramontanyer de Sant Martí, que no ha deixat de ternos gracia. Diu aixís:

A Josep Lluanas

Company d'inferm: Havent assistit el diumenge passat al meeting del Circo Equestre, y veient que no el deixaren parlar, hi cregut que no feyan així perquè jo era en català, com va dir el Sr. Romero, sino perquè era visió in qui parlava, per lo que vaig a explicar.

Lo dia qu en aquesta vila van inaugurar la Casa dels Moris, el viga el Patronato del obrero, establert en el carrer de Provença, jo m'hi trobava per curiositat, y així, entre altres, el Sr. Bisbe de Barcelona va fer us de la paraula en català, estant present a l'acte el meteix Sr. Governador de la provincia.

Ara y, fassit-ha que el senyori de la present, si servia.

José Barrios

Ja ho veuen els nostros lectors: el senyor Governador assisteix a reunions publicas en qu es parla català per boca d'una persona tan autorizada com el senyor Bisbe, y un tal senyor Manzano (l'autor de la carta li ha traduït l'apellidos), en nom del meteix Governador, prohibeix parlar català en altra pública reunió.

Y així fet en un pais en qu els Jocs Florals, en que tothom hi parla català, van ser presidits una vegada per la reyna regent, y en qu el president del Consell de Ministres va obrir la sessió parlant català am tot y no ser fill de Catalunya, es el colmo, que diuen els castellans, no sé si de la desampresio, de l'arbitrarietat, del despotisme exercit per un empleat en nom d'una autoritat elevada, ó de què.

Nosaltros volem creure que el Governador de la provincia no va a manar semblant cosa ni menos voldrà ferse solidari d'ella.

Lo que fara, ens es sembla, sera tirarhi terra demunt y procurar que no es repetexi en altra ocasió.

Lo qual que a S. M. el Sr. Manzano no deixará de resultari una plansa de l'hu.

El meteix dia del meeting, el ciutadà Lostau, en sa doble qualitat de president de la reunió y de diputat per Catalunya, va anar a trobar al Governador de la provincia pera veure si aprovava ó no la conducta del seu delegat de prohibir parlar català, no haventhi sigut possible veure a la citada primera autoritat civil, per lo qual va deixarhi una carta, que no sabem si ha tingut ja la sort de veure contestada a l'escriure aquestas ratllas.

Despres d'aquesta diligencia també l'amig Lostau va telegrafiar al ministre de la Governació sobre el meteix assumpto, y no sabem si fins are ha obtingut contesta.

Em sembla que ja pod esperarse assegut el Sr. Lostau, que podria ser que la contesta vingues tard.

Y menos mal si no ve també malament.

Si vols mal ó un gos digni qu es anarquista, aixís tindrà d'adobarse el terra per certa gent, y sobre tot per algunas autoritats qu es deitan carregar els noiers de mala manera.

Dihem així per lo qu'acaba de passar en la nostra ciutat, en qu una dona, per venjança amorosa segons diuen, va denunciar un obrer com a anarquista, confeccionador y guardador de bombas, y, naturalment, la justicia va corre, va treballar, y va trobar... lo més calent a l'ayguera del bombig anunciat.

En l'assumpo no hi havia més bomba, sembla, que la qu el home li havia omplert an ella, y que no reventia fins als nou mesos justos de plasso.

L'infelis acusat de bombista ha passat un parell de dias detingut amb el suato corresponent, qu es lo que y deuria haver proposat la bomba.

Ja es hora de que las autoritats prenguin precaucions a fi de no ser victimas d'un engany tan risible.

Per una fulla que va publicar la llogia Casallers Templars apoyant el llibrepensament, ha sigut processat y pres el subdit rus Ivan Ivanovich Ivanoff, exigintli rescuda hansa, 3.000 pessetas, pera ser posat en llibertat.

Es un contrateps més qu es té d'agrahir a la reacció clerical.

Sem queixa un feligres d'Hostafrancs de qu el dilluns de la semana passada, havent pagat pera qu en un enterro catòlic hi assistis un capella, van trobarse que no venia, y al enviar recado al rector de la parroquia de l'Angel pera que fes cumplir aquet requisit de ritual, va contestarls qu era massa tard y que tenia feyna.

Y molt ben fet. Si sabran els rectors lo que serveixen las sevas feynas misticas, qu aixís las negan am tanta tranquilitat!

Aquesta semana havem rebut molts cartas, noticias, adhesions, etc., qu ens es impossible ferneus eco per falta d'espay, ja qu en aquest número no tenim més remey qu ocuparnos am bastanta extensió de lo succetit el diumenge al Circo Equestre, so pena de qu a aquelles ensenyansas y aquellas protestas quessin poc menos que del tot perdudas despres d'haver ressonat per la plassa de Catalunya.

La semana entrant procurarem complaure a tots.

ABERRACIONS

La Sofia, senyori y candorosa, per diaris a un mal jove conegut que, fingint un amor que no sentia, va ligar que sa honra es entregada. Mes deixantla despres abandonada, tenen amparo en el món sola es verge, y are va amb el cap baix de porta en porta demanant caritat am son fill.

Y al passar, amb el cor ple d'amargura, per fer l'ay! mes intenc en seu tornment, se sent molta qu'am cinsime cruel murmuran: «Are paga el peccat. Li esta molt bé».

La Dolores, que ni cur ni inteligencia possuïa, puix sola era un cap veit, va casarse amb un vell tan ric com toito, seduhida tan sola per l'interès.

Y are va ben vestida, gasta cotxes, té orats y criadas, y a més té un cotx molt guapi que la visita quan l'imbècil del seu marit no hi és.

Mes com ella ni es rica y molt devota, sab tingere la temps am molt acort, tothom diu: «Donya Lola es un model de virtut y de nobres sentiments».

MARIA TRULLAS ALGOD

CABORIAS

TARGETA

FEL AMARG

Formar amb aquestas llettras el nom d'un poble català.

PERT DE LA GRAVIA.

GEOBOLIFIC

TITIT TAULA'S

CONTE BARBERA CAROL.

SOLUCIONS

A LAS CASILLAS DEL NÚMERO ANTERIOR

Número: Mensura

Terc de llettras: C 10 P 6 E 2
 70 18 74
 80 74 114

Targeta: Cura de noies.

Geobolific: Per a punt se per a home.

Imprempta Ronda de l'Universitat, 4. — Barcelona